

REFORMÁTUS Újság

Gyülekezeti tájékoztató

2008. január

XV. évf. 1. szám

„Legyen gondod önmagadra és a tanításra,...”

(1.Timóteus 4,16)

Miközben Pál apostol korában is sokan vágytak a gondtalan életre, amelyet legtöbbször kevés munkával nyert minél nagyobb vagyon által akartak biztosítani maguknak, az apostol arra buzdítja az ifjú Timóteust, hogy neki legyen gondja önmagára és a tanításra. Ezek azonban nem öncélú fáradozások, hanem hallgatóinak és önmagának a megmentését szolgálják. Ez tehát azt jelenti, Timóteusnak nagy önfegyessel kell végeznie szolgálatát. Gondot viselni önmagára, hogy szavai, szolgálata a közösségben végzett bizonyoságtétele hiteles legyen. Nem színészi hitetés, hanem hitből fakadó hitelesség. Ehhez elengedhetetlenül szükséges a hitápolás. Az akkori és a jelenkori ember rengeteg időt fordít arra, hogy küllemét gondozza. Menő ruházat, formás alak, címek, rangok, befolyásos barátok. Ha viszont mindezek mögé betekinthetünk, mennyiszer agyonhajszolt életű, szorongó lelkű, önmagukért folyton aggódó embereket látunk, akik előbb utóbb kábulatokban keresnek pillanatnyi könnyebbséget. Mennyiszer ajánljuk a gyülekezet közösségét, a Szentírás olvasását, egyházi kiadványainkat, s kapjunk az elutasító, jobb esetben kitérő magyarázatokat, nincs időm, pénzem, erőm. Majd jönnek a krízishelyzetek, s bizony sok esetben már minden késő. „Legyen gondod önmagadra”, de ne csak egy tükröképet

szemléljünk, hanem nézzünk alázattal az Ige lelki tükrébe. Timóteus csakis így tud igazán tanítani, és ez által másokat is megmenteni. Ha szüntelenül mások elé tartjuk a „tükröt”, miközben magunk csak bujdosunk mögötte, bizony előbb utóbb meglátszik valós állapotunk. Lehetünk bármilyen elismertek, rangokat, címeket halmozók, valójában csak alakoskodó, másokat tanítani, megmenteni képtelen emberek maradunk.

Ilusztrációs kép
Foto: Csoma L.

A Református Újság 15. évfolyamát indítjuk ezekkel az igei gondolatokkal. Lapunk igyekszik bemutatni a gyülekezeti életet, s az utóbbi évben a Kárpát-medence reformátussága életének mozzanatait, fontosabb pillanatképeit. Kifejezetten a gyülekezetek állnak szolgálatunk előterében, hiszen református hitvallásunk, egyházi rendünk vallja, s tanítja, az egyház a gyülekezeteiben él és létezik. Különbözik nem igei egyház. Igyekszünk gondot viselni arra is, hogy az Ige buzdító üzenete megszabadítson minket a „korönhajszoló csóllátásától” és feltárljon előttünk Isten gondviselő szeretete a maga legteljesebb valóságában. Eközben szüntelenül könyörgünk magunk is mennyi Atyánkhoz, hogy a havonként ismétlődő munka körforgásában Ő tartsa meg lelki és hitbeli éberségünket, mely által mindaz, amit végzünk nem fárasztó robot, hanem megmentés örvendeztető szolgálata.

Csoma László

A 15 ÉVES REFORMÁTUS ÚJSÁG KÖSZÖNI EDDIGI ELŐFIZETŐINEK HŰSÉGÉT. TOVÁBRA IS HITBEN VALÓ NÖVEKEDÉST, SZERETETBEN VALÓ ERŐSÖDÉST ÉS A KEGYELEM GAZDAGSÁGÁT KÍVÁNJA MINDEN KEDVES OLVASÓJÁNAK

a Szerkesztőség

megjelent:

Szeretetnap-
tár
2008

Több mint 240 oldalon, több mint 200 fénykép változatlan áron. Röviden így fogalmazhatnánk meg a Szeretetnap-
tár 2008- ról mondottakat. De ettől sokkal többet jelent, hogy mintegy 20%-al nőtt a beküldött tudósítások száma, s az azokhoz csatolt fényképek száma is. Sikertült nagy mértékben felújítani a címtárat is. Köszö-
net mindazoknak, akik segítségünkre voltak.

Kiadványunk megrendelhető a Lelkészi Hivatalokban, vagy ha az nem vesz fel megrendelést, akkor szerkesztőségünk címén: Református Lelkészi Hivatal, 076 74 Drahňov-Deregnő 216.
Telefon:056 62 82 560.

e-mail: csoma@copusnet.net

A Szeretetnap-
tár 110,- SK

A megadott módon fizethető elő a Református Újság a 2008-as évre.

Előfizetési díj: 120 Sk

BIBLIAOLVASÓ

u e z é r f o n a l

1. P.	1Móz 23	F E B R U Á R	2Tim 4, 6-15
2. Sz.	1Móz 24, 1-27		2Tim 4,16-22
3. V.	1Móz 24,28-49		Titusz 1, 1-4
4. H.	1Móz 24,50-67		Tit 1, 5-9
5. K.	1Móz 25, 1-26		Tit 1,10-16
6. Sz.	1Móz 25,27-34		Tit 2, 1-5
7. Cs.	1Móz 26, 1-11		Tit 2, 6-10
8. P.	1Móz 26,12-35		Tit 2,11-15
9. Sz.	1Móz 27, 1-33		Tit 3, 1-7
10. V.	1Móz 27,34-46		Tit 3, 8-11
11. H.	1Móz 28, 1-9	Tit 3,12-15	
12. K.	1Móz 28,10-22	Zsidók 1, 1-7	
13. Sz.	1Móz 29	Zsid 1, 8-14	
14. Cs.	1Móz 30, 1-24	Zsid 2, 1-8	
15. P.	1Móz 30,25-43	Zsid 2, 9-15	
16. Sz.	1Móz 31, 1-21	Zsid 2,16-18	
17. V.	1Móz 31,22-42	Zsid 3, 1-6	
18. H.	1Móz 31,43-54	Zsid 3, 7-14	
19. K.	1Móz 32, 1-22	Zsid 3,15-19	
20. Sz.	1Móz 32,23-33	Zsid 4, 1-5	
21. Cs.	1Móz 33	Zsid 4, 6-11	
22. P.	1Móz 34, 1-19	Zsid 4,12-16	
23. Sz.	1Móz 34,20-31	Zsid 5, 1-6	
24. V.	1Móz 35, 1-15	Zsid 5, 7-14	
25. H.	1Móz 35,16-29	Zsid 6, 1-8	
26. K.	1Móz 36	Zsid 6, 9-15	
27. Sz.	1Móz 37, 1-11	Zsid 6,16-20	
28. Cs.	1Móz 37,12-36	Zsid 7, 1-10	
29. P.	1Móz 38	Zsid 7,11-22	

Nemcsak kenyérrel él az ember

Olvasandó: Jeremiás próféta könyve 14. része

Nem nehéz megérteni a fenti rész harmadik versének elolvasása után azt a drámai helyzetet, amelyben közbenjáró imádsággal kéri Isten segítségét Jeremiás próféta. Az első vers azonban zavaró, mert pontatlanul fogalmazott írója, aki nem Jeremiás, hanem tanítványa lehetett. Ha a szöveget olvassuk, a helyzetleírást inkább mondja a próféta az Úrnak, mintsem fordítva. Olyan aszály sújtja Júdát, amelytől ember és állat szenved, a növények pedig kiszáradnak. Szinte magunk előtt látjuk a próféta szavaiból élénk táruló tragikus képet. Pedig nem használ túlzó szavakat, nem alkalmaz érzelmre ható szóvirágokat, csak azt mondja el, amit lát, amit tapasztal. Úgy érzem, ebben az őszinteségekben van a 2-6. terjedő versek ereje. De nemcsak itt, már eddig is sokszor olvashattuk ki mondataiból a szívből jövő őszinteséget, amely által megéreztetette velünk, hogy nem a maga sikerét tartja szem előtt, hanem komolyan veszi Isten szavának tolmácsolását. Bizony, a szívből jövő őszinteség nélkül ma sem lehet hitelesen szólni Isten és ember dolgairól.

Nehezebb azonban arra a kérdésre válaszolni, mikor volt ez a nagy szárazság? Csak következtetni lehet az ÚR elutasító feleletéből (11.v.) arra, hogy abban az időben volt, amikor már Isten nem fogadja el a próféta közbenjárását – tehát a szolgálata későbbi szakaszában. A parancs

megszegését talán azért követte el Jeremiás, mert a csapás nem az ellenség támadása, hanem a természet rendjének megváltozása volt. S ettől nemcsak az emberek, de az emberek bűnében nem részes állatok és növények is szenvednek. A természetnek pedig csak Isten parancsolhat. Ezért könyörög a nép nevében Hozzá. Imájában az őszövetségi valóság „legtisztább és legmélyebb gondolatai szólalnak meg. A töredelmes bűnvallás után a próféta Istenre apellál: Mi a Te nevedről neveztetünk, ne hagyj el minket”. (Jub. Komm.)

A fentiek alapján talán nem helytelen itt egy időszerű témáról, a klímaváltozásról néhány gondolatot felvetni. Először talán azt, hogy míg ma az embert keresik mögötte, és különböző egyezmények és intézkedések meghozatalával megoldani vélik, legalább az Istenben hívők tudatosíthatják, amit Jeremiás tudott, hogy a természetnek csak Isten parancsolhat. Istennel van tehát rendezni valója a jelenlegi és a technikai civilizáció által agyonmaterializálódott világnak. Ha viszont nincs bűnbánat, az emberiség bűne miatt megsemmisülhet a természetben minden élet. Szomjan halnak nem csak a vadon élő, de a házi állatok is. Ha a teremtett rend megszűnik, a helyét káosz veszi át. S kérdés, hogy az ember meddig élheti túl a káoszt Isten nélkül. Lassan vilá-

gossá lesz, hogy nem az élet útján, hanem a halálén jár már jó régen a világ, mert Isten nélküli jövőt akar magának. Ha Izráel bűne az volt, hogy sok bálvány istennel állította egy sorba a Mindenhatót, ma minden és mindenki istenítve van, csak az élő Isten nem fogadható el az Ő teremtményei számára Mindenhatóként... Egy nagy katasztrófa körvonalai bontakoznak ki, és sokan azt gondolják, mi keresztyéneknek neveztetünk, nem hagy el minket... Mit felel erre majd az Úr?

Isten az Ószövetségben a bűnbánó imádságokra többnyire megbocsátó választ adott. Most nem ad kegyelmet. Újra azt feleli Jeremiásnak, hogy ne imádkozzon Júda népének javáért. Nem állhatatosak, nem ragaszkodnak a szövetség parancsolataihoz, ezért Isten is elveti, minden eszközzel pusztítani akarja őket. Azért súlyosabb a mostani elutasítás, mert nagy valószínűséggel Isten házában, gyülekezet jelenlétében történt. Erre utal a böjt és az áldozat említése. A próféta még egy kétségbe esett próbálkozással fordul a nép érdekében az Úrhoz. A próféták szavait idézi, melyekkel az ÚR nevében békés, boldog jövődőt ígértek a népnek. Isten megdöbbenő feleletet ad Jeremiásnak: „Hazugságot prófétálnak a próféták az én nevemben. Nem küldtem őket, nem parancsoltam nekik, nem is szóltam hozzájuk.” Ha a többi próféta nem az ÚR üzenetét hirdeti, akkor kit szolgálnak? Saját érdekeiket, vagy kiszolgálják hallgatóikat? A külső tragédiához egy belső megpróbáltatást is el kell szenvednie. Csak ő mondja egyedül az Isten akaratát! Lehetséges ez? Mindenki téved, csak ő nem? De ha így van, akkor csak Istenre számíthat mindenkivel szemben. Talán meg sem éri azt, hogy megtudja, beteljesedik-e amit prófétál, meglátja-e kortársainak temetetlen holttestét. Ám ha hú akar maradni elhívó Urához, ez sem riaszthatja további szolgálataiban. Amit azonban nehezen tud elfogadni, az nagyon emberi, mert éppen a veszélyek miatt gondolhatja, hogy mint egyetlen hú szolgának, neki talán megengedhetné Isten, hogy legfőbb óhaja teljesüljön, kíméletet nyerjen szeretett népe. Szinte gyermeki makacssággal újra és újra könyörög értük Istenhez.

Így tesz a folytatásban is. De itt is megtéveszti az olvasót az összekötő szöveg, hiszen megint arról van szó, hogy Jeremiás imádkozik Istent kérve háborús időben. Az imádság helye most is a templom lehetett, az időpont pedig vagy

Jójakim uralkodásának vége, vagy Jójakim uralkodásának kezdete, de nem zárható ki Sedékiás kora sem. Imádságában újra megindítóan mondja el az Úrnak a körülzárt város (Jeruzsálem) lakóinak megpróbáltatását, bízva abban, hogy Isten szíve megesik választottain. Mert nemcsak az ellenség fegyvere pusztítja őket, hanem az éhség, a testi táplálék hiánya is. De nem hagyható figyelmen kívül az a mondata sem Jeremiásnak, amikor arra mutat rá, hogy a próféták és a papok idegen országba vándorolnak. Hogyan mehettek át az ostromlók gyűrűjén? Talán a körülzárt sereg vezetői megengedték, hogy Izráel Istenének szolgálói sértetlenül kimehesse a körbezárt városból, hogy így lelkiileg is gyengítsék az ostromlottakat? Mert ha nincs mit enni, nincs mivel áldozatot sem bemutatni. De hogy imádkozni sem tudtak volna? Vagy nem vállaltak sorsközösséget nyájukkal, s mentették az életüket, ahogy tudták? Elgondolkodtató, még akkor is, ha hamisan prófétáltak korábban. A Jézus jó pásztorról mondott tanítása illik ide, amikor a Ján. ev. 10. része 11-13-ban a béresről is beszél, aki elfut, mert az nem igazi pásztor. Az őszinte bűnvallás olyan kéréssel zárul, amelyre újra az a legjellemzőbb szó, hogy „gyermetemeg”. Hiszen elmondja, vétkezett a választott nép Isten ellen, vétkeztek elődeik is, majd azt kéri, ennek ellenére ne bontsa fel Isten a velük kötött szövetséget. Ne engedje meggyalázni dicső trónját – én a királyi trónt, vagy a templom szent helyét sejttem itt inkább, mint a mennyei trónust. Végül is arra mutat e kérés, hogy még Jeremiás sem veti el az akkori közhiedelmet, hogy ha a népet meg is bünteti Isten, de a templomot meg fogja védeni, vagy védenie kellene, mint dicsősége jelképét. Hogy mit válaszol erre az ÚR, azt a következő részben olvashatjuk majd, ha megsegít az Úr!

Ima: Teremtőnk, Megtartónk, szent Isten, aki Atyánkká lettél a Jézus Krisztus által, hogy mi gyermeki bizalommal könyöröghessünk Hozzád a legnehezebb próbák idején is, mert Te kész vagy a tiédet Krisztusért meghallgatni, add, hogy engedelmes gyermekeid legyünk minden időben, amint arra Egyszülött Fiad példát adott, s akkor nem haragod és büntetésed vár ránk ez újesztendőben, hanem áldásod kíséri életünket. Reád bízunk magunkat, szereteteinket, Egyházunkat, s Krisztusban pásztorolj minket úgy, hogy dicsőségedre legyünk, országodat munkáljuk örömmel, kitartó szeretettel. Ámen.

- id. f.-

HAT NAP SZÉKELYFÖLDÖN

A Református Tanulmányi Központ körutazást szervez Székelyföldön 2008. május 21 -26-án. Utunkon felkeressük történelmi városainkat és emlékhelyeinket egészen a Békás-szorosig. Szállás Gyalun, Brassóban, Szováta és Marosvásárhelyen.

Tervezett útvonal: Deregyő-Kolozsvár-Nagyszeben – Brassó – Kézdivásárhely – Székelyudvarhely – Szováta – Békás-szoros – Marosvásárhely – Szatmárnémeti – Deregyő.

Az utazás ára személyenként teljes ellátással 9.000,- Sk

Jelentkezni lehet a 056-6282560 – as telefonszámon, valamint a csoma@copusnet.net e-mail címen

Foto: Csoma L. - Berethalom erődtemploma

VILÁGOLDAL

Hitről hívőknek

Könyv az üldözött keresztyénekről (2007-11-20)

(Berlin) - A Német Szövetségi Parlament döntése értelmében és támogatásával idén is megjelent az a könyv, amelyik a 2007-ben világszerte üldözött keresztyénekről szól. A német kormány döntése értelmében nem csak keresztyénekről ad hírt a mártírok könyve, hanem más vallások üldözött vagy meggyilkolt követőiről is. Az egyik tanulmány arról szól, hogy a keresztyénüldözés elleni, illetve a más vallások üldözötteinek etika-kódexét kellene kiadni, mely rögzíti azokat a módokat, ahogyan a vallásszabadságot sérthetik a különböző kultúrákban és törvénykezéssel. Ez a tanulmány egyeztetette az idevonatkozó nézeteket és követelményeket a Vatikánnal és az Egyházak Világtanácsával is. Olvashatunk a keresztyénséget fenyegető iraki helyzetről, az indiai erőszakhullámokról, az indonéziai és török vallási türelmetlenségről. (idea.de, 2007-11-19 - dr. békefy)

Német hugenotta múzeum nyílt (2007-01-08)

(Bad Karlshafen) - A franciaországi üldözések miatt német földre letelepedett protestánsok, a református hugenották életét, üldözését és emigrációját mutatja be a múzeum. Főként Észak-Rajna Vesztfáliában telepedtek le a dolgos és művelt francia protestánsok. Bad Karlshafen igazi hugenotta város volt, s ott, az 1989-ig dohánygyárként működött épületegyüttesben rendezték be az állandó kiállítást. A francia reformátusok állandó múzeumának támogatója a Hugenotta-, és a Múzeum Alapítvány. XIV. Lajos francia király üldözése következtében 200-250 000 református hagyta el hazáját 1685. október 18-án. Válaszként október 29-én már a potsdami választófejedelem meg is hozta befogadó ediktumát. Akkortájt 44 000 hugenotta érkezett és letelepedett Németország különböző fejedelemségeiben. A legtöbben, kb. 20 000 menekült Brandenburg-Poroszország Tartományban lelte meg új otthonát. (reformiert_info.de, 2008-01-08 - dr. békefy-röhrig klaudia)

Biblia a kézbe, foci a lábral – Pagé focista a hitről (2008-01-05)

(Siegen) - A Die Welt című német kulturális napilap interjút készített a 36 éves Oliver Pagéval, aki nagy ígérete volt a Bundesligának és egyszer csak elment lelkésznek. 17 évesen a Bayer04-ben játszott, 1991-ben a Bayern Münchenben. Akkor még csak kultúr-keresztyén volt: karácsonykor és húsvétkor ment templomba. Aztán megismerkedett Jorginho brazil focisztárral, aki meghívta őt bibliakörébe. Ez döntő pillanat volt - nyilatkozta Pagé. Meccsek előtt imádkozott. "Isten minden emberbe beleültette a vágyat maga iránt. Ezt egyszerűen engedtem érvényesülni, s Jézus Krisztus életem tartalma lett" - mondta. Ez "a belső tusolás" pillanata volt, megtérése. Később a Dynamo Dresdenbe ment, de a nigériai apa és a német anya fia nehézségekbe ütközött, a meglehetősen rasszista megnyilvánulások miatt. Ez után Pagé elhatározta, felhagy sportkarrierjével, s Angliába ment teológiát tanulni. Ott is szentelték fel. Aztán fociból tanári diplomát szerzett. Stuttgartban egy keresztyén sportegyesületbe szerződött. Ma a csúcsporolók lelkigondozója. Emellett prédikátorként is tevékenykedik. "Arra ösztönzöm, biztatom a gyülekezeteket, hogy a sportot is vegyék fel tevékenységi körükbe" - mondja. Az interjú ezzel zárul: "Pagé senkire sem kényszeríti rá hitét. De ahol csak alkalom nyílik rá, beszél Istenről. Mindazoknak, akiknek erre szükségük van, magánál hord néhány példányt a sportolók Bibliájából... Számára nincs szebb és nagyobb hír ennél: Krisztus feltámadott!". (promedienmagazin.de, 2008-01-05 - dr. békefy)

Osztrák református szuperintendens a megújuló reményről (2008-01-05)

(Bécs) - Mag. Thomas Hennefeld osztrák református szuperintendens szerint a keresztyének jövője mindig a reményből táplálkozik. A teológus-lelkész emlékeztetett az Ő1 adásában elhangzott nyilatkozatában arra, hogy a Biblia prófétáinál együtt volt jelen a nagy remény és a kritikus szellemiség. "Aki szereti ezt a világot, az nem csukhatja be szemét az igazságtalanság, a hazugság és az erőszak előtt". Az új év nem jelenti azonnal és feltétlenül a változást. De reményre jogosít afelől, hogy valami új jön létre, ha minden napot Isten kezéből fogadunk el ajándékba - tette hozzá a református szuperintendens. (epd-Ö, 2008-01-05 - dr. békefy)

GYÜLEKEZETEINK életéből

Akik küzdöttek...

akik lezúdtak...

Ebben az esztendőben a Hontfüzesgyarmati Református Egyházközség tagjai a megszokottól eltérően ünnepezték a Reformáció emlékünnepét. Kint a helyi református temetőben, Tóth József és családja sírjánál ünnepeltek és emlékeztek.

Tóth József 1845-1874 között volt lelkipásztora a Hontfüzesgyarmati református gyülekezetnek. Készülve a Reformáció emlékünnepére az asszonyok napokkal az ünnep előtt megrendezték a sírhelyet, és a már rég elhanyagolt sírkövet. Október 31-én délután 15:00 órai kezdettel kezdődött a nem mindennapi ünnepi esemény. A gyülekezet elénekelte a 90-ik zsoltár 10. versét majd a 390-ik dicséretet is. Az ígéhirdetés az 1 Kor 9, 24-27 alapján a küzdőkről szólt, majd, majd az imádságot emlékezés követte. A lelkész beszámolt a gyülekezet keletkezéséről és a nehéz hánya-vetett múltjáról. Rámutatott, hogy nemcsak az előreformátorokra és a reformátorokra kell emlékeznünk, akik előtt tiszteletünket kinyilvánítva fejet hajtunk, hanem emlékeznünk kell azokra a lelkészekre és tanítókra is, akik a gyülekezetünkben szolgáltak, megválták a hitnek nemes harcát.

Mint sok más gyülekezetnek, a Hontfüzesgyarmati gyülekezetnek is sok belső-és külső harcot kellett megvívnia, hiszen külső és belső támadások is érték. Az ellenreformáció, az üldözés, a tilalmak ezt a gyülekezetet is érték. Olykor pedig a gyülekezetnek saját hibájából kellett tanulnia, máskor pedig mások segítségére kellett rászorulnia. Nem volt könnyű a lelkészek, tanítók, hívek feladata - a semmiből indulni, templomot, iskolát, parókiát építeni, több száz embert buzdítani, tanítani - szolgálni. Isten kegyelméből azonban a gyülekezet minden nehézség ellenére megmaradt. Legyen ezért hála elsősorban Istennek, másodsorban a gyülekezet lelkészeinek és tanítóinak...

Nevük felsorolásával emlékeztünk azokra a lelkészekre és tanítókra, akik őseinket híven szolgálták ebben a gyülekezetben.

Megemlékeztünk Tóth Józsefről is, akinek a sírhelye körül ünnepezték a gyülekezet, akiről a következő feljegyzés maradt ránk az egyik régi jegyzőkönyvből: „Tóth József az alsóváradi református egyházból 1845. március 12-én Füzesgyarmaton rendes lelkészi állomását elfoglalta. A régi, rozszant

paplak helyett alaptól újat építtetett a kor igényeinek megfelelő berendezéssel. Népszerű modora folytán az összes nép bizalmát és szeretetét bírta, - mint szerető családapa egész odaadással csüggött gyermekei jövőjén, - háza gyűlhelye volt a vidéki művelt egyházi és világi egyéneinek. Áldás és munkateljes életét bevégezve Füzesgyarmaton 184-dik évi október 30-án. „Továbbá megtudtuk róla, hogy az ő idejében, 1868-ban került a templomba a vörösmárványból készült úrasztala, s ami a mi fiúknak hihetetlen, az ő idejében több mint 700 tagja volt a Hontfüzesgyarmati református gyülekezetnek.

Rövid műsorral, majd megkoszorúzva sírhelyét, tisztelegtünk. Tóth József emléke előtt, és minden itt szolgáló lelkész és tanító emléke előtt. A harcot megvívták, a hitet megtartották. A régi harcra és megtapasztalásai erősítsenek meg bennünket, akik olykor megkeseredünk és gondokkal küszködünk.

Szolgálatunk akkor lehet gyümölcsöző, ha ismerve a múltat, Istenre tekintve reménységgel nézünk a jövő felé.

P.M.

Az iszlám és mi, a keresztyének

A Pro Ecclesia - délutánok keretén 2007. október 23-án Molnár János dékán úr előadását hallgathattuk meg az iszlám és mi, a keresztyének címmel. Sokat beszélnek manapság az iszlám terjedéséről az egész világon, és sajnos, a keresztyének nem látják világosan ennek a veszélyét. Sok keresztyén vélekedik úgy, hogy toleránsaknak kell lennünk a más vallásúakkal szemben, mivelhogy azt állítják magukról, hogy ők is ugyanazt az Istent imádják, akit mi, csak ők Allahnak hívják. Márpedig tudnunk kell, hogy az ő Allah istenük nem azonos a keresztyének Istenével, Jézus Atyjával!

A dékán úr előadásában beszélt az iszlám keletkezéséről,

pilléreiről, erkölcséről, kultúrájáról, irányzatairól, a Korán tanításairól, törvényeiről. Megtudtuk, hogy az iszlám az Arab-félsziget nyugati részéből, Mekkából indult el, s gyökerei a korai keresztyénségig nyúlnak. Mohamed, az alapító mint ifjú karavánhajcsár a táborútnél sokat hallott a keresztyénségről, amely miután államvallássá lett, sok ellentmondást és tévhitet hordozott. A zsidó keresztyének a 4. században elmenekültek Palesztinából a római fennhatóság elől, s egészen Mekkáig jutottak. Mohamed a sokistenhittől eltérően az egyistenhitet hirdette: Allah az egy igaz isten, s ő Mohamed az ő prófétája. Ezzel új vallást alapított, melyet

harcok, erőszak árán terjesztett. Eleinte eltúrta a zsidókat és a keresztyéneket, de miután kellően megerősödött, irgalmatlanul lecsapott rájuk. A moszlimok zsidó-és keresztyén-gyűlölete egészen a mai napig tart.

A lényegi különbség az iszlám és keresztyénség között abban van, hogy míg Mohamed próféta közönséges halandó ember volt, Jézus Krisztus a második Személye a Szentháromság-Istennek, tehát maga is Isten. Ő a világ megváltója, mert magára vette a világ bűneit. Az iszlámban nincs bűnbánat, s nincs szükség megváltásra.

Az Úr Jézus a szeretetet és békességet, megbocsátást hirdette, az iszlám lényege a gyűlölet és erőszak. A moszlimok a keresztyén Nyugat elleni gyűlöletének politikai okai is vannak, mégpedig a gyarmatosítás, és Izrael állam létrehozása és támogatása. A nagymértékben szekularizálódott keresztyén Nyugat csak annyit tehet a békesség érdekében, hogy nem provokálja a moszlimokat.

A számos hozzászólás közül csupán néhányat idézek: Badin Viktor szerint az iszlám terjedésének szociális oka van, ugyanis fel akarja karolni az igazságot, s egyenrangúvá akarja magát tenni a keresztyén Nyugattal. Rákay László

aggódva vett tudomást arról, hogy Csehországban is épül iszlám mecset, szerinte nem helyes a keresztyénség és iszlám közeledése.

Icsó János kifejtette, hogy a tüzet a vízzel nem lehet összekeverni, így az iszlámot sem a keresztyénséggel. A keresztyénség lényege Jézus Krisztus követése, a szeretet, megértés, tiszteletadás. Az iszlám nem lát semmi pozitívumot, mert célja minél több embernek a halála. Miért terjed mégis az iszlám? Mert a fiatalok, akik hagyják magukat félrevezetni, érdekesnek tartják az üdvözüléshez vezető útnak, Allahnak tetsző cselekedetnek. A moszlimok mindenhez jogot formálnak maguknak más országok területén, de ezeket a jogokat ők keresztyéneknek nem adják meg.

Bereg Erzsébet igen találóan jellemezte a mai időkét. Ha Mohamed feltámadna, igen meg lehetne elégedve, Pál apostol azonban nagyon elszomorodva a mai keresztyénség állapota miatt.

Molnár Árpád lelkipásztor megköszönte a dékán úrnak az érdekes előadást, a résztvevőknek a hozzászólásokat, s azzal zárta le az estet, hogy mi maradjunk meg igazi, hithű keresztyéneknek.

Mixtaj Johanna

Koreai református lelkész Rozsnyón

A Pro Ecclesia – délután vendége november 29-én Park Sun Kong missziós lelkész volt, aki a Csemadok termében a Koreai Református egyházzal, az ottani gyülekezeti életéről tartott érdekes előadást. A koreai lelkipásztor három és fél éve érkezett Szlovákiába, s feleségével és két gyermekével Komáromban telepedett le. Koreai testvérek még Rimaszombatban, Érsekújváron, Zsolnán, Galántán is élnek, akiknek a hitéletét a missziós lelkészek ápolják.

Molnár Árpád az Ap.csel. 10,34 ígérettel üdvözölte a vendéget, aki ha nehezen is, de igyekezett magyarul beszélni. Elmondta, hogy Koreában a lakosság nagy része sajnos, ateista, a keresztyének 19%-a protestáns, 8%-a pedig római katolikus vallású. Koreába a 19. században Kínából érkezett misszionáriusok hirdették az evangéliumot. Ők kínai nyelvű bibliát hoztak, amit csak később fordítottak le koreai nyelvre. A vetítéssel kísért előadásból megtudtuk, hogy a koreai reformátusok igen élénk gyülekezeti életet élnek. Az istentiszteleteken telve vannak a templomok, ének-és zenekarok kísérik az igehirdetést, s a napjaikat is közös imádsággal kezdik, hogy munkájukhoz Isten áldását kérjék. Szerdai napokon bibliaórák istentiszteletek vannak, melyeken közösen és egyénenként is imádkoznak. A gyermekek számára vasárnapi iskolákat, tábortokat szerveznek, szabadtéri imaközösséget tartanak. A nagyobb gyülekezetek kisebb csoportokat alkotnak, s jótékonysági akciókat, szeretetvendégséget rendeznek, törődnek a hajléktalanokkal. A fiatalok felváltva takarítják a templomot, gyülekezeti termet.

Mi nagy érdeklődéssel, s kissé szégyenkezve hallgattuk az előadást, csak úgy záporoztak a kérdések. A lelkipásztor alig győzte mindet megválaszolni, s amit magyarul nem tudott elmondani, azt angolul mondta el Molnár Árpád tolmácsolásával. Arra a kérdésre, hogy hogyan látja az európai keresztyénség helyzetét a koreaihoz viszonyítva, azt válaszolta, hogy a koreai egyház fiatal, ezért erős. A koreai

keresztyének életében Isten van az első helyen, utána a feleség, s az egyén csak a harmadik helyen van. Ők Isten katonái, akiknél nem számít az időjárás, a körülmények, nehézségek, s gondjaikat nem helyezik Isten fölé. A kérdések között elhangzott az is, hogy szerinte át lehetne-e alakítani az itteni református keresztyének hitéletét, gyülekezeti működését. Park Su Kong ezt nem látja reálisnak, mivel a koreaiakkal összehasonlítva a két népnek más-más a mentalitása, történelme, szokásai stb. A lelkészek ott nem kapnak állami fizetést, hanem a hívek tartják el őket, az iskolában sincs hitoktatás, a gyerekek csak a vasárnapi iskolában, tábortokban ismerkednek meg a bibliával és tanulnak meg imádkozni.

Molnár Árpád a hozzászólásokat összegezve hangsúlyozta, hogy itt is meg lehet valósítani mindazt, amit a koreai testvérektől láttunk, ha olyan mély lesz a hitéletünk. Mindazok a lehetőségek itt is megvannak csak az odaszánással van a baj, kényelmesek lettünk. Éljük mi is naponta Isten Igéjével, s egész életünket tegyük Isten kezébe!

Mixtaj Johanna

A JÓ PÁSZTOR HÁZA **adakozás**

Végső László - Kassa - 600,- Sk

Mindazok életére Isten áldását kérjük, akik adományaikkal eddig is hozzájárultak ahhoz, hogy minél közelebb jussunk célunk eléréséhez.

**Bankszámla számunk: 0552044933/0900,
SLSP, a.s.,pob.Král.Chlmeč Címünk:
Dobry Pastier n.o., Kostolná 216/3,076 51 Pribenik**

Nőszövetségi konferencia Deregnyőn

Áldott adventi időben zajlott a Református Nőszövetség konferenciája 2007. december 8-án Deregnyőn a Tanulmányi Központban.

Viszonylag hosszabb szünet után találkoztunk újra az asszonytestvérekkel, akik láthatóan örömmel jöttek erre a találkozóra.

A nyitóáhitat igemagyarázatával Csoma László deregnyői lelkipásztor szolgált a Lukács ev. 1. rész 24-46 versei alapján.

Igehirdetése egyértelmű felhívás volt az adventi napok megélésére, Mária és Erzsébet találkozása tükrében. Hangsúlyt kapott a magyarázat során az az átlényegülés, ami a másik ember felé belülről történik, amit ez a különös találkozás bizonyít.

Mi is találkoztunk Jézussal, aki ismeri gondjainkat, és igazi csoda, amikor Isten Igéje beteljesedik rajtunk, megáldja együttlétünket.

Majd a 312 dicséret éneklése után országos elnökünk Szabóné, Kozár Éva lelkipásztor üdvözölte a konferencia résztvevőit, valamint Virágh Sándor – sárospataki lelkipásztort és hitvesét, aki

Konferenciánk résztvevői

majd előadással szolgált a „Református hitünk oltalmazása az újjáéledő hiedelmek tükrében” – címmel.

Megvallom ezúton, hogy ezt az előadást minden református gyülekezetben jó lenne megtartani, s így nemcsak a jelenlevő nőtestvérek, hanem minden gyülekezeti tag meghallhatná, mivel a napjainkban egyre divatosabbá váló hiedelmekről – szokásokról ad tudósítást, aminek a mi gyülekezeteinkben is vannak látható jelei.

Az, hogy ma a hitnek kisebb lett a becsülete, mert most mindent szabad, csak arra enged következtetni, hogy az ember nem figyel Isten törvényére. Inkább keresi és járja a hiedelmek útvesztőit, ami előbb – utóbb lelki válságba sodorja, elhíttetve az emberrel, hogy előreláthatóan biztosítja jövőjét, ha rábízta sorsát, vagyonát.

Kihasználja, hogy az ember bizonyos helyzetbe kerülve nem döntőképes és a döntést rá bízta a kínálkozó hiedelmekre. Sajnos nagyon sokan engednek az efféle győzködéseknek, holott ezáltal a személyiségüket adják fel, ami minden ember fontos kincse.

Itt kellene megjelennie annak a lelki hagyatékknak, amit neveltetésünk során biblikus hitként kaptunk.

Előadónk készségesen válaszolt a

feltett kérdésekre a jóslás, az átolmlás a jövőndölés témakörében.

Kedves színfoltja volt a konferenciának az adventi koncert, amit Abaházy Nagy Livia és Orlovsky Erzsébet – testvéreink adtak elő. Szívet - lelket

Virágh Sándor előadást tart

melengető adventi énekeket énekeltek.

Köszönjük ezúton is nekik, hogy tehetségükkel és szép énekekkel dicsérték az Urat és megvallották hovatartozásukat.

A közös ebéd elfogyasztása után, finom házi sütemények garmada került az asztalokra, ami az ügyes asszonyi kezeket dicséri.

Megköszönjük, hogy áldott, szép együttlétben volt részünk – ami feltöltődést adott minden jelenlevőnek, a karácsonyi áldott ünnepek várására

Hranyó Mihályné, Abara

Kettős évforduló a vajáni egyházközösség történetében

Kömíves Sándor református lelkész, 80 éve, 1927-ben lett a vajáni református közösség lelkipásztora, és több évtizedes aktív szolgálat után 1957-ben, idén 50 éve hunyt el.

1889-ben született Büdszentmihályon, iskoláit Nyíregyházán, majd teológiai tanulmányait Sárospatakon végezte. Segédlelkészként Kisvárdán és Kisráton töltött el néhány évet, illetve tíz éves bártfai szolgálat után került Vajánba. Az Ungi Református Egyházmegye al-, és főjegyzőjeként, püspök-

helyettesként, tanügyi referensként és az egyházi lap szerkesztőjeként tevékenyen kapcsolódott be a helyi hitéletbe. Megírta az egyházmegye és a Vajáni egyházközség történetét. A második világháború alatt több idegen lakárdi embert mentett meg, kezességet vállalva értük. A lakárdiak hálójukat kifejezve a községi tanács előtt hivatalos leiratban igazolták a történeteket („családja segítőkészségét és emberségét”). A csehszlovák kormány ennek ellenére megfosztotta állampolgársá-

gától, ezért 1944-től 1949-ig nem részesült államsegélyben. Nyugdíjba vonulása után családja körében hunyt el szívbetegekben, életének 68. évében. Négy gyermeke közül legidősebb fia, Kömíves Sándor nyugalmazott lelkipásztor Sátoraljaújhelyben él.

A Kömíves család a kettős évforduló alkalmából e rövid megemlékezéssel szeretné kifejezni mély tiszteletét és szeretetét.

Kömíves Tibor
történész

Emlékezés Kalitza Lászlóra

Zsigárdi gyülekezetünkben 2007. november 4-én istentisztelet keretében emlékeztünk meg Kalitza László lelkipásztor halálának 50. évfordulójáról. Istent magasztaltuk, hogy közel három évtizeden át hűséggel szolgálta Urát és gondozta a rábízott nyáját. Lelkészi pályája gyülekezetünkben 1928 nyarán kezdődött. Idehelyezése idején gyásznapokat él meg az eklézsia. Ugyanis 1928 július 10-én búcsúzik Soós Jánostól, aki 28 évi helybeli lelkipásztori szolgálat után 62 esztendőskorában elhunyt. Az akkor mintegy ezer lelkes gyülekezetben az ifjú lelkész nagy lelkesedéssel kezdi szolgálatát. Rövidesen a hívek őt megkedvelik és a megüresedett lelkes állást vele kívánják betölteni. 1930. január 5-én történik a megválasztása. Ő a kilencedik beiktatott lelkipásztor. A második világháború kitöréséig vezetése alatt hősi időszakát éli meg az itteni reformátusság. A lelki megelevenedésen túl hatalmas renoválások történnek az egyházi épületeken. A presbitérium Tóth János komáromi építész bizza meg a torony és templom felújítási munkálatainak elvégzésével. 1931 nyarán új favázzal, új horganyozott bádogbevonattal még díszesebb toronysüveg készül az előbbinél. A templom faláról a vakolatot ablakmagasságig kívül-belül leverik és bibeeres-cementes habarccsal vakolják. A templom mennyezetét újra nádazzák és a torony felőli karzatot bővítik. Ezen munkálatok összköltsége 59,215,-Kc volt. Még ebben az esztendőben a rektori lakot is újjáépítteti az egyházközség kb. 25,000,-Kc költséggel. A presbitérium régi vágya, hogy harmadik harang is hívogassa az élőket és sirassa a holtakat. Egry Ferenc kiséjősi harangöntő mester műhelyében 1933-ban elkészül a 400 kg-os nagyharang. Nem tudni az okot, ez a harang néhány év múlva maghasadt és 1938-ban Egry Ferenc mester újraönti.

1936-ban nagy ünnepségre készül a gyülekezet. Temploma felépítésének 150 éves évfordulóján méltó képen kíván emlékezni buzgó elődeire. November 29-én, advent első vasárnapján a zsúfolásig megtelt templomban történeti bevezetést mondott és imádkozott Balog Elemér püspök. Igét hirdetett Soós Károly, a komáromi egyházmegye esperese. Délután evangélicációs ünnepélyt tar-

tottak Czibor József, Rác Elemér, Galambos László lelkészek szolgálatával. Többször felvetődött annak gondolata, hogy az első világháborúban elesett előtt emlékoszloppal kívánja háláját leróni az egyházközség. 1939-ben történt az emlékmű felavatása. AZ oszlop tömbjén fekete márványlapokat a 39 hősi halott neve arany betűkkel rávésve. Az úgynevezett első bécsi döntés értelmében 1938. november 5-én a magyar honvédség csapatai elkezdtek bevonulásukat a Felvidék déli részeire. Nagy lelkesedéssel fogadta gyülekezetünk is, hogy újból „magyarok lettünk”. Sajnos a közelgő második világháború rávetíti árnyait erre az örömré. A katonaköteles férfiak megkapták a behívót, így 1943 januárjában Szöcs Kálmán kántor tanítót is frontszolgálatra hívták be. A presbitérium Kalitza László lelkészt kéri fel, hogy helyettesítse a bevonult tanítót. A háborús idők nehézsége ellenére a gyülekezet életképes, sem lelki sem anyagi téren visszaesés nem tapasztalható. Sőt, pénzügyi támogatást nyújt a K.I.E. színházának építéséhez és gyűjtést szervez a Darányi diákház javára. A községi életet továbbra is erősíti a dalárda, a leánykör és az iskolai színjátszó csoport. Családi teendői mellett a Lelkészné is aktívan részt vesz az ifjúság oktatásában, nevelésében.

A világháborúban 24 egyháztagunk viruló férfikorban halt hősi halált. Aki ismeri a háború utáni esztendők történetét, tudja hogy milyen tragikus sorsa lett a szlovákiai magyarságnak. Kalitza László örhélyén marad, sorsközösséget vállal népével, buzdít és vigasztal ama bizonytalan időkben. Mennyi fájdalom, keserűség kínozza életét, amikor egy tollvonással államosítják az egyházi iskolát, majd elkobozzák a gyülekezet földjeit és a kántorlakást.

Csak sejteni lehet, mit érzett szívében híveinek három részre szakadása-kor. 1947 januárjában Csehországba deportálják kényszermunkára 160 személyt. Még ez év júliusában Magyarországra kitelepítenek 57 családot 223 lélekkel. Az itthon maradt kb. 600 egyháztagra nagy teher hárul hogy biztosítsa a közösség további fennmaradását.

1954-1955-ben Kalitza László rövidebb-hosszabb időre kénytelen megszakítani pásztori szolgálatát szívbetegsége miatt.

Távolmaradása idején Nagy Sándor deáki lelkipásztor helyettesíti őt. Még megláthatja az ismét felújított tornyot és újrifestett toronysisakot, melynek munkálatait ő is szorgalmazta.

Isten emberének hűséggel végzett szolgálata 1957. november 7-én befejeződött. 57 esztendőskorában az Úrtól nyert békességgel az örök hazába érkezett. Úgy szeretett gyülekezetét, s kedves családja mélységes fájdalommal éli meg elköltöztét. Özvegyi sorsra jutott felesége sok küzdelmet élve adott fehér kegyeret gyermekei kezébe. Erőtlenségébe felülről kap erőket, akkor sem csügged, amikor unokájától majd gyermekeitől kell elbúcsúznia.

Testében legyengülve, ám győzelmes hittel, ajkán a kedves énekével: "Hű Jézusom kezébe teszem kezem belé. Ő élettem vezére vezet hazám felé. A keskeny úton járok, de Ő közel van ám, magasból vet világot az Ő keresztje rám"- indul a cél felé életének 90. évében. Megpihent testét férjeura porsátra mellé helyeztük 2005. október 1-én a zsigárdi temetőben. E lelkészházaspár buzgó szeretettel végzett sokrétű szolgálatáért áldassák a minden kegyelem Istene.

Lelkeszi jubikum

A zsigárdi gyülekezet reformáció emlékünnepén október 31-én istentisztelet alkalmával adott hálát Istennek Iván István lelkipásztor 25 esztendőskor helybeli szolgálatáért Baranyai Alajos polgármester és gyülekezeti gondnok ismertette ennek a negyedszázadnak sok szép eseményét és megköszönte a jubiláns lelkész közösségépítő munkáját. Majd gondnoktársával Szabó Gyulával áldásmondással az ünnepelt vállára helyezte a gyülekezet ajándékát, az új palástot.

Az ünnepi alkalom bensőséget az Arcok egyházi énekeket előadó együttes gazdagította Kiss László kántor vezetésével. A megjelentek részére asszonytestvéreink szeretetvendégséget készítettek. Az Ige szavai teljesedjenek be mindannyiunk életében, amint azokat az I. Kir. 8. rész. 57. v.-ben olvassuk: „Az Úr a mi Istenünk legyen velünk, amiképpen volt a mi Atyáinkkal, ne hagyjon el minket, el se távozzék tőlünk.”

Oldalunk szerkesztője *Iván István*

Ajándékozás Szalócon

2007. december 23-án immár harmadik alkalomnak került sor szeretetsomagok átadására Advent idejé-

ben községeink gyermekei részére Szalócon és Vígtekén. Ezeket az értékes csomagokat a Szalóci Anyaegyház-község pályázati úton kapta egy Németországi Alapítványtól: "GESCHENKE DER HOFFNUNG e.V.", amely Berlinben székel. Szlovákia területén a közve-

títők: Samaritans Purse Szlovákiai Bizottsága és az Apostoli Egyház.

Szalócon 15,00 órai kezdettel kezdődött az evangélicus istentisztelet, ismertette volt a projekt küldetése, majd a helybeli óvodások adtak műsort, saját versét elmondta Borkos Gyula - vígtekeli gondnok, Szalóc Község alpolgármestere, majd a SZALÓKA néptáncsoport karácsonyi énekeket adott elő. Ezután 56 gyermeknek a presbiterek átadták a szeretetsomagokat. Az átadás alatt a SZALÓKA tagjai énekeltek.

16,00 órai kezdettel ez mind megismétlődött a vígtekeli leányegyház-községben. Itt már a szalóci óvodások nem vettek részt. Összesen 16 gyermek

vehette át a szeretetsomagokat.

A fő feladat e projekt véghezvitelével nem csak az volt, hogy karácsonyi ajándékot adjunk gyermekeinknek, hanem az is, hogy szeretettel adjuk át Jézus Krisztus evangéliumának küldetését a Karácsony előtti készülődésben. Isten áldjon meg mindenkit aki valamilyen módon hozzájárult e projekt véghezviteléhez.

Borzy Bálint

Adventi játszóház Mokcsamogyoróson

Már-már hagyománnyá válik, hogy a mokcsamogyorósi hittanosok összejönnek a parókián, és adventi játszóházban vesznek részt. Idén december 15-én került sor erre az alkalomra. Mindamellet, hogy ezek az alkalmak egy megszokott rend szerint zajlanak, igyekszünk mindig valami újat is adni, hogy változatosabbak legyenek a játszóházak.

Miután a gyermekek megérkeztek, egy rövid hittanóra keretein belül a karácsony igazi szépségéről volt szó. Nt. Kraus Viktor elmondta, hogy az első karácsony nem is volt olyan békés és nyugodt, mint ahogy azt mi elképzeljük. Hiszen egy várandós édesanyjának hosszú útra kellett kelnie, nem találtak szállást, és

egy istállóban kellett megszülnie elsőszülött gyermekét. A karácsony igazi

kerültek elő, és elpróbálták a karácsonyi műsort.

szépségét az adja meg, hogy az Isten szeretete jelent meg az ember számára. Ezt követően a karácsonyi versek

Csak ez után jött az, amire a gyermekek talán leginkább vártak, a kézműves foglalkozás. Két csoportban dolgoztak a gyermekek. Az egyik csoport karácsonyi üdvözlő lapokat készített, a másik pedig karácsonyi asztali díszeket fenyőágakból, szalagokból, gyertyákból, és egyéb díszítő elemekből. Nagyon szép és kedves ajándékokat készítettek tehát a gyermekek, melyeknek örültünk mi és természetesen ők is.

Adja az Isten, hogy egyre több ilyen alkalmon tudjunk együtt lenni, hogy erősödjön a közöttünk lévő kapcsolat.

Krausné Rebres Sarolta

A nagybalogi templom felújításának története

Sokan sokféleképpen tudnák elmesélni, hogy a templomfelújítás hogyan vette kezdetét, s talán nem is lehet a kezdetek kezdetéig hatolni, mikor a közeli történelem útvesztőiben megpróbáljuk kibogozni, hogyan és miképpen kezdődött az egész. Van néhány dolog, melyet mindenképpen meg kell említeni. Egy képviselőtestületet Cochová Dana polgármesterasszonyal az élen, akik sajátjukként tekintettek eme templomra. Útjára indítottak egy gyűjtési folyamatot, melyhez biztosítottak kellő háttérrel is. Eme gyűjtésnek köszönhetően összejött egy tekintélyesebb összeg, ami a falu lakosságának buzgóságát, egyetlen temploma iránti nem közömbös voltát mutatja. Mindez mégis kevésnek bizonyult egy templomfelújításhoz, s mivel a gyülekezet nem rendelkezett semmiféle megtakarított összeggel, sem pedig egyéb pénzforrással, így nem is történetelt érdemleges lépés. A pénz pihent egy bankszámlán, míg 2005 karácsonyán újra nem indult a gyűjtés.

2007. március végén aztán útjára indult a várva várt folyamat. A nagybalogi református templom felújítása. Ezt a pillanatot nem csak a híhű reformátusok várták, hanem minden nagybalogi lakos, akit elszomorított a templom szörnyű állapotának látványa. Persze sokan sokkal egyszerűbb folyamatnak képzelték a templomfelújítást, mint amilyen valójában. Pénzt kell gyűjteni, toborozni kell szponzorokat, tanácsos pályázni is és végül megszólítani egy vállalkozót, aki az összegyűlt nagyon kevés pénzből nagyon szépen és igényesen, szinte észrevétlenül időn belül, elvégzi a felújítást. A valóság

azonban sokkal bonyolultabb. Sok kompromisszumot kellett kötnünk. A pénz nem gyűlt a várt sebességgel, s a kellő mennyiségről már ne is beszéljünk! Nem tolongtak az adakozók és a szponzorok sem, s egy-két kivételtől eltekintve csupán csekély összegek érkeztek. A sok kicsi sokra megy ugyebár, nekünk ez most mégis kevés volt. Ennek ellenére mégis belevágtunk, bízva Isten segítségében.

Eljött a „bizonyos” magánvállalkozó kiválasztásának az ideje. Megpróbáltunk a presbitériumon belül mindenféle bölcsességet összeszedni, de sajnos azzal kellett szembesülni, hogy a bölcsesség önmagában nem elég, ezzel nem lehet templomot újítani. Így néhány fölösleges és kimerítő kör megfutása után az utolsó pillanatban, hála legyen az Úrnak, előttünk állt egy elfogadható ajánlat. Sajnos a téli holt-szezon, a hideg és a fagyok nem kedveztek a munkálatok megkezdése szempontjából. Így további hónapok teltek el úgy, hogy látszólag semmit nem tettünk, holott a háttérben már csak az időjárás javulását vártuk. Végre elérkezett a pillanat, mikor egy hét leforgása alatt felfordult az egész templomkert: megjött az első néhány fuvar homok, állás és a többi szükséges felszerelés és alapanyag. A munka ténylegesen is megkezdődött. Jó érzés volt. Az emberek csodájára jártak, ahogy a régi templomfalak megtisztulnak, letisztítják róluk a siralmas állapotban lévő vakolatot. A javítási folyamat a maga ütemében folytatódott tovább, a templomhajó után a torony következett. Azok számára, akik mindezt a távolból figyelték csupán ez

jelezte, hogy valóban megújul a templom. A leglátványosabb megújuláson a templomtorony sisakja esett át, szerintem ezt nem is kell magyaráznom. A felújítás vége felé azonban egy szomorú ténnyel kellett szembesülnünk, a pénzhiány megállást parancsolt. A folyamatos gyűjtés sem tudta felvenni a tempót a növekvő költségekkel. Egyszer csak egy olyan döntés előtt álltunk, mely nagy befolyással bír a gyülekezet jövőjére tekintve. Elhatároztuk, hogy újabb kölcsönt veszünk fel a nemes cél érdekében. Ennek köszönhetően a felújított templom új szintre kaphatott. Az összkölcsönünk néhány ezer korona híján a kétszáz ezer koronát súrolta, de a felújítás lassan a végéhez ért.

Viszont ez még távolról sem jelentette azt, hogy most már hátra lehet dőlni, ugyanis eldöntöttük, hogy önerőből megpróbáljuk a templom körüli kerítést is megújítani. Nagy lelkesedéssel álltunk neki a munkának, de rögtön érzekelnünk kellett, hogy ez sem lesz olyan egyszerű feladat, mint ahogyan azt elképzeltük. Egy-egy brigádtól nem újul meg a kerítés. Az első brigádok után jöttünk rá, hogy tulajdonképpen mibe is vágtuk a fejszénket. A sok nehézség és kudarc ellenére mégsem adtuk fel, bízva abban, hogy a mi Urunk, Aki mindaddig megsegített minket, ezután sem fordul el tőlünk,

környéke is rendezett állapotba kerüljön.

Itt szeretnék köszönetet mondani mindenkinek, aki bármilyen formában részt vett a templomfelújításban, gondolok itt fizikai munkára, anyagi és erkölcsi támogatásra, imában való

hordozásra. Külön köszönetet szeretnék mondani Dr. Sz. Kálmán bácsinak, aki a templomszentelés alkalmával tett egy ígéretet nekünk, hogy törleszti az adósságunkat (kölcsonünket). Istennél minden lehetséges, bármilyen csodálkozva, s talán kételkedve is hallgattuk

őt, megszegyenültünk, ugyanis adósságunkat az utolsó fillérig törlesztette. Elsősorban mégis Istennek adok hálát, hogy mindezt lehetővé tette, adott erőt, alkalmas időt, megfelelő embereket a kivitelezéshez. Övé a dicsőség. Mert ha az Úr nem építi a házat...

Sasák Attila

Építkező egyház

Az elmúlt 17 évben egyházunk legtöbb gyülekezetében különböző javítások, építkezések zajlottak. Ezeket a munkákat nagyrészt önkéntes munkával végezték, de nagy számban kényszerültek vállalkozókkal végeztetett bér munkára is. Lelkészek és presbiterek körében sokszor halljuk, hogy bizony a vállalkozók anyagi követeléseik behajtása nem válogatnak módszereikben, viszont rossz minőségű munkájuk következményeinek kijavításra késedelmesen, vagy egyáltalán nem hajlandók, még akkor sem, ha erre törvény kötelezi őket. Miután pénzükhöz jutottak, arcátlanul még a telefont sem hajlandók felvenni. Keresztyén felelősséggel kötelességünk egymást tájékoztatni az ilyen módon „vállalkozó” cégekről, nehogy más gyülekezeteknek, egyéneknek kárt okozhassanak. Másrészt fontos az olyan cégek, vállalkozók nevének, címének megjelentetése is, akik jó munkát végezve, az esetleges hibákat készségesen és eredményesen kijavítva rászolgáltak a gyülekezetek és hívek bizalmára. Kérjük a lelkészeket, gondnokokat, osszák meg velünk tapasztalataikat, s lapunk hasábjain havonként közöljük azon cégek nevét és címét, amely cégek ajánlottak, vagy kerülendők. Feltétlenül írják meg milyen munkánál, melyik gyülekezetben szereztek jó vagy rossz tapasztalataikat! Egymás terhét hordozva ilyen formában is nyújtsunk segítséget egymásnak, betöltve Krisztustól kapott megbízatásunkat.

Kérdéses cég:

Ex-stav s.r.o. Trebisov - Tőketerebes
Tastav s r.o. Slov.Nové Mesto – Újhely

Megbízható:

Nagy János, Vinicky-Szőlőske

„Mindaddig megsegített bennünket az Úr!” (Sám.7,12)

Hálatelt szívekből szállt a dicséret a pányi kedves kis templomban 2006 május 26-án, amikor a fenti Ige fényében és bizonyosságában, a család és rokonság körében adtak hálát a mindenség Uránál házasságkötésük 50. évfordulója alkalmából Komjáty Bertalan és neje Bittó Edit. Életük és a közösen eltöltött öt évtized bizonyága annak, hogy egyetértéssel és szeretettel, de főleg a Krisztusba vetett hittel nagyon sok nehézséget és akadályt le lehet küzdeni. A fontos az, hogy ne csak az ő életük fonala fonódjon össze, hanem együtt kösse át őket az a Harmadik, a keresztyén házasság őrizője és megtartója. Tőle kaptak erőt ahhoz, hogy három gyermeküket Isten-félelemben neveljék fel, s tanítsák a becsületre és tisztességre, nemzetiségük és hitük (ref. válásuk) megőrzésére.

Azon a ritka szülők közé tartoznak, akik gyermekeiket kicsi koruktól fogva vitték az Isten házába, s ily módon a család a szent helyen is együtt volt.

Az 50 évvel ezelőtti Nagytornyán tett házassági esküjük megerősítését most leányuk Tücsökné Komjáthy Zsuzsanna dunaradványi lelképásztor, e-sorok írója vette ki tőlük, illetve szólt hozzájuk a Zsolt.128, 1-5 alapján.

A megható ünnepségen a gyülekezet részéről igei alapon köszöntötte őket Krchoné Géresi Tímea, helyi lelképásztor, majd Komjáthy István gondnokkal együtt átadták a

gyülekezet könyv ajándékát, virágcsokor kíséretében.

Jó volt együtt lennünk abban a drága hajlékban, mely szinte második otthonunkká vált a hosszú évek alatt. A kis templom bőségesen hordozza Édesapám keze-munkáját, aki évtizedeken át volt presbiter a gyülekezetnek, s több választási ciklusban gondnoki tisztet töltött be. Minden munkából kivette a részét, ha a templomról vagy más gyülekezeti alkalmakról volt szó. Gondnoksága alatt villanyosította a harangokat – Isten dicsőségére, s keze munkáját hirdetik a templom csodálatosan szép ablakai is, melyeken a mai napig áthat a Nap áldott fénye.

Áldott dolog az, ha az ember mindenért az Úrnak tud hálát adni, s mindent úgy tud fogadni az életben, mint Tőle jövőt. Azok tapasztalják és át is élik az Igét: „Akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek mint a sasok, futnak és nem lankadnak el, járnak és nem fáradnak el.” (Ézsaiás 40,31).

Édesapám sok-sok erőfeletti munkájáért, -Édesanyám alázatos, imádkozó lelkéért, mindkettőjük önfeláldozó életéért, féltő szeretetéért, az Úrnak legyen hála és dicsőség! Ő gazdagítsa meg gondoskodó szeretetével minden napjukat és áldása kísérje életüket.

Özv. Katona Gézáné

A Kárpát-medence Reformátussága

EP-választások Romániában: két református befutó (2007-11-26)

A Romániai Magyar Demokrata Szövetség (RMDSZ) és a függetlenként induló Tőkés László, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület püspöke is átlépte a bejutáshoz szükséges 5, illetve 2,8%-os küszöböt a november 25-én tartott romániai EP-választásokon. A népesség 6,6%-át kitevő magyarság voksaiért versenybe szálló jelöltek - 82,2%-nál tartó feldolgozottság alapján - összességében a szavazatok 9,45%-át kapták: az RMDSZ 5,82, a független jelölt 3,63%-ot szerzett. Az eredményeket értékelő első vélekedések szerint a lehetséges forgatókönyvek közül a legoptimálisabb valósult meg azáltal, hogy mind az RMDSZ, mind Tőkés László az előzetes eredmények szerint bejutott az EP-be. Markó Béla RMDSZ-elnök kijelen-

tette: ha megvalósult volna a teljes összefogás listája, akkor 4-5 európai parlamenti képviselője lehetne a romániai magyarságnak. Hozzátette: emiatt veszteség is van, de a győzelem a fontos. Tőkés László szerint egyértelműen az erdélyi magyarság közös győzelméről van szó. "Bebizonyosodott, hogy tizenhét év alatt nagykorúvá vált ez az erdélyi közösség, amely ezen a választáson európai módon vizsgázott, élt a demokratikus versenyhelyzet adta lehetőséggel" - nyilatkozta a püspök. Tőkés László mellett az RMDSZ listáján várhatóan második helyen bejutó Sógor Csaba is református lelkészként kezdte pályafutását, 1999-2000 között a Királyhágómelléki Református Egyházkerület ökumenikus és külügyi tanácsosaként ráadásul Tőkés munkatársaként is dolgozott. A 2000-ben először, majd 2004-ben másodszor is az RMDSZ színeiben szenátori mandátumot szerző Sógor szenátori mandátumának megszerzésekor azonban lemondott lelkési státusáról. Tőkés László 1952. április 1-én született Kolozsváron. 1975-ben végzett a Protestáns Teológiai Intézetben Kolozsváron. 1975-1984 között Brassóban, majd Désen református segédlelkész, azonban állami és egyházi hatóságaival szembeni ellenállása, egyházi és kisebbségi természetű kritikai munkássága miatt törvénytelenül kizárják a papság köréből. 1984-1986 között 25 hónapig munkanélküli. 1986-tól temesvári segédlelkész, majd rendes lelkész. 1988-1989 között az egyházi állapotokat és a romániai falurombolást bíráló megnyilatkozásaiért folyamatosan zaklatják. 1989-ben az állami és egyházi hatóságok pert indítanak ellene, megfosztják szószékétől, a szilágysági Menyő községbe száműzik, majd az erőszakos kilakoltatás ellenében védelmére kelt hívek és a hozzájuk csatlakozó temesváriak megmozdulása robbantja ki a romániai forradalmat. 1990-ben a forradalom után rövid ideig a Nemzeti Megmentési Front tagja. Ugyanebben az évben megválasztják a Királyhágómelléki Református Egyházkerület püspökévé. 1990-2004 között a Romániai Magyar Demokrata Szövetség tiszteletbeli elnöke. 1999-ben megalapítja a Partiumi Keresztény Egyetemet, ennek elnöki tisztségét viseli. 2003-tól az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács elnöke. Nős, két fiú és egy leány édesapja. Sógor Csaba 1964. május 12-én született Aradon. 1988-ban végzett a Protestáns Teológiai Intézetben Kolozsváron. 1988-1999 között a Csíkszécsói Református Egyházközség lelkésze. 1992-1993 között Zürichben és Baselben posztgraduális teológiai képzésen vett részt. 1999-2000 között a Királyhágómelléki Református Egyházkerület ökumenikus és külügyi tanácsosa. 2000-tól az RMDSZ Hargita megyei szenátora. Jelenleg Csíkszeredában él, négy gyerekes családjával. (forrás: MTI/transindex.ro/rmdsz.eu/tokeslaszlo.ro)

Kitüntették Écsi Gyöngyit (2007-11-19)

November 14-én első alkalommal adták át a Mikola Anikó-díjat Pozsonyban, a Zichy-palotában. Az elismerést évente egy, a művészeti életben tevékenykedő, humánus és közösségi értékeket képviselő, létrehozó nőnek ítél oda a kuratórium. A díjat elsőként Écsi Gyöngyi előadóművész, a felvidéki Hetény református gyülekezetének beosztott lelképásztora vehette át. Écsi Gyöngyi a díj átvétele után elmondta: "Nagy megtiszteltetéssel fogadtam és meglepődéssel, hogy én vagyok az első díjazott, mert nagyon sok olyan nőt ismerek, aki ugyanúgy teszi a dolgát, mint én. Köszönöm a Léleknek, aki nem terelget rossz utakra. Köszönöm édesanyámnak, aki megtanított akarni, akitől megtanultam nem feladni, és azt, hogy nem akarom feltétlenül a magam akarátát. Ez nagyon fontos: az embernek megta-

nulni engedni, hogy a dolgok arra menjenek, amerre az Úr eligazítja. Azt hiszem, mindenkinek külön sorsa van, és az el van igazítva. Csak nem mindig vesszük észre, hogy merre kell lépkednünk. Én próbálok mindenhol kicsit szebbé, kicsit világosabbá, kicsit könnyebbé, szabadabbá tenni saját életemet és mindenkiét, akivel találkozom." "Vannak emberek, akikről - úgy érezzük - nagyon könnyű szólni, mert annyi mindenben jeleskednek, hogy elég felsorolni, amit csinálnak, s a tények önmagukért beszélnek. Ez azonban `látszat-egyszerűség`. Mert épp az ilyen ritka embertípust a legnehezebb bemutatni, hiszen lényegük a lélek, aminek becserkészése csak részben, s akkor is csak hosszadalmas kerülőutakon lehetséges. A Mikola Anikó Díj kitüntetettje ilyen ember. A reneszánsz sokoldalúság megtestesítője: előadóművész, énekes - éneklő a magyarok területén valamennyi tájegységének népdalait, virágénekeket, történelmi énekeket, régi magyar énekeket, imádságokat, de énekel világhízen - magyarul, szlovákul, franciául, oksztánul -, s ha kell dzsesszt is. Ezenkívül: bábművész,

mesemondó, karnagy, volt táncos és tánccsoport-vezető, népdalok, népi imádságok, mondák, mesék gyűjtője, de emellett tiszteletesasszony, közösségek és egyének lelkének gondozója, ugyanakkor - amit kevesen tudnak róla -: szakképzett gyógymasször és a népi gyógyászat ismerője. S ami nélkül nem lenne teljes az élete: feleség és anya is." - hangzott el méltatásában. Mikola Anikó a (cseh)szlovákiai magyar irodalom kiemelkedő alakja volt. 1944-ben a csallóközi Jókán született. Költői munkássága mellett műfordítóként, szerkesztőként is tevékenykedett. Legjelentősebb kötetei: Tűz és füst között, v., Pozsony-Bp., 1971; Fák és hajók a szélben, v., Pozsony-Bp., 1976; Madárnak lenni, v., műfordítások, Pozsony-Bp., 1979; Versek, jubileumi kötet, Pozsony, 1994; A jaguár fiai. Dél-amerikai indián mesék, legendák, mítoszok, vál., Pozsony, 1996; Versek, Pozsony, 1997. 1996. szeptember 22-én Pozsonyban halt meg.

www.reformatus.hu

Čaplovič: Az egyházi tized akár három év múlva bevezethető

2008.01.07.

Az úgynevezett egyházi tizedet megváltozott módon már három év múlva be lehetne vezetni. Ez ugyanis az elképzelése Dušan Čaplovič kisebbségéért felelős miniszternek. A 18 állam által bejegyzett egyház jelenlegi finanszírozását aszignált adóval helyettesítenék.

Ahogy ma az emberek adójuk két százalékát különféle szervezeteknek ajánlhatják fel, hamarosan így finanszírozhatják a saját egyházukat is. Čaplovič szerint ez a rendszer 2011 és 2012 között indulhatna be. Az új modell bevezetése előtt azonban legalább két éves próbaidőnek kellene eltelnie. A miniszterelnök-helyettes szerint először az euró elfogadtatása a lényeges, csak aztán jöhet az egyházak új finanszírozási rendszere. Čaplovič elképzelése szerint az egyházak évente egyszer kapnának támogatást a fenntartásukra, hogy elképzelésük legyen arról, milyen pénzüsszeggel gazdálkodhatnak.

A rendszer főleg a katolikusoknak kedvez

Az egyházak államtól való különválásának kérdéséről először az egyházak képviselőivel kell tárgyalni. Az új modellhez pozitívan viszonyul a legnagyobb lélekszámmal rendelkező a katolikus egyház. „Szakembereink készek a tárgyalásra” - mondta Jozef Kováčik a Püspökkari Konferencia szóvivője. A gazdasági-jogi tanács már hosszabb ideje foglalkozik az egyházak finanszírozásáról szóló törvénytervezettel.

Hasonló megoldásról gondolkodnak az Ágostai Hitvallású Evangélikus Egyház képviselői is. A püspöki iroda

titkára, Edita Soboliová ugyanakkor arra figyelmeztet, hogy az állam csak a lelkészek fizetését biztosítja, valamint hozzájárul az egyház központjának a fenntartásához. A többi az egyház a saját bevételeiből biztosítja. „Állami támogatás nélkül viszont gondok jelentkeznének, ezért nagyon érzékenyen és higgadtan kell erről gondolkodni” - nyilatkozta Saboliová.

A kis egyházak tartanak az új rendszertől

A Szlovákiai Református Egyház püspöke, Erdélyi Géza szerint a gyülekezetek 90 százaléka kis lélekszámú, csak néhány száz egyháztaggal számolnak. Állami garancia nélkül viszont létfenntartási gondokkal kellene megküzdenuk. A református gyülekezetek többsége a munkanélküliséggel erősen sújtott területeken működik. A jelenlegi rendszer, amelynek köszönhetően mintegy 50 millió koronát kaptak, megfelelő a reformátusok számára. Čaplovič ugyanakkor megérti a kis egyházak félelmét. Elmondta azonban azt is, meg kell határozni, milyen nagy-

ságú legyen a garantált minimális összeg, amelyet az állam továbbra is folyósít az egyház számára.

Čaplovič szerint fontos szempont az is, hogy az egyházak ily módon konkurálhatnak egymással. Az az egyház, amelyik több figyelmet fordít a híveire, annak többen is fogják látogatni az istentiszteleteit. Az emberek pedig tudatosítják, hogy érdemes annak az egyháznak pénzt is juttatni.

Čaplovič javaslatával egyelőre csak a nemzetiek vezére, Ján Slota ért egyet, de csak abban az esetben, ha a különválással maguk az egyházak is egyetértenének. A néppárti képviselő, Katarina Tóthová viszont azt hangsúlyozta, hogy a tervezett modell Európa több államában is ismert.

Hasonló vita volt már Csehországban is. A témát Cyril Svoboda miniszter, a kormány törvényalkotási tanácsának vezetője nyitotta meg. Véleménye szerint a plébánia közösségeinek, gyülekezeteinek számlájára a tagoknak havonta bizonyos százalékot kellene utalni jövedelmükből. A Cseh Püspökkari Konferencia egyelőre tartózkodó álláspontot képvisel az ügyben.

Hogyan finanszírozza az állam az egyes egyházakat (milliókban kifejezve)

Római-Katolikus Egyház	521
Ágostai Hitvallású Evangélikus Egyház	97,3
Görög-katolikus Egyház	91,6
Zsidó Hitközségek	3,5
Összesen	929

Adat: MK SR 2007
Hn, FelvidékMa

Erdélyi zene magyar reformátusokhoz

Mifelénk, Erdélyben gyakran hangoztatták, hogy zsoldáros nép vagyunk. Szemlélve, hallgatva ifjaink mai éneklését, bizony elbizonytalankodom, inkább zsoldáros nép voltunk, sőt Erdélyben egy kicsit zsoldárba vitték az emberek az el nem mondott fájdalmakat is, ezért ragaszkodunk úgy a zsoldárdallam hajlításaihoz, akár egy moldvai csángó vagy mezőségi népdal éneklésében.

Az erdélyi Mezőség déli peremvidékén, Marosvásárhely – Kolozsvár útvonal mellett, a Maros jobb partján „hídtalanul” még él egy magyar-román vegyes lakosságú falu, Oláhdellő, ahol mára már száz alá csökkent a magyar reformátusok száma, de 2008-ban szeretnék megünnepelni templomuk építésének századik évfordulóját. Egyik őszi esperesi vizitáció alkalmával történt, hogy a templomban lévő kb. 40 idős férfi és nő olyan lelkesen énekelte a 90-ik zsoldárt, ahogyan én még soha nem éreztem énekekben annyi fájdalmat és dacot, összetartozást és erőt, reménységet és hitet. Ott, a világtól elzárt kicsiny erdélyi faluban értettem meg és éltem át, mekkora ereje volt-van a zsoldárnak, amikor együtt éneklük: „Tebened bízunk eleitől fogva”.

Nem véletlen, mikor az „Isten áld meg a magyart” éneklése tiltott volt, akkor felénk a 90-ik zsoldárt lett nemzeti ima, fájdalom és remény dallamos ars poeticája. Hiszem, hogy a zsoldárt éneklése volt egyik legnagyobb ajándék a 20-ik századi magyar reformátusságunk, hogy el ne tudjanak minket szakítani egymástól.

Az Erdélyi Református Egyházkerület képviselőjében Litvániában jártam 2007 szept. 15.-16-án, a Litván Református Egyház első zsinatának 450 éves évfordulójára szervezett jubileumi ünnepségen. Az erdélyi Marosvásárhely és a litvániai Birzai között jó 1,500 km a távolság, mert e két EU-s ország közötti utazásnál ki kell kerülni Kárpátját, még mindig vízumkényszerrel próbálnak minket egymástól elszakítani. Erdélyből Litvániába, majd visszafelé vezető utazás alkalmával átutaztam és megálltam Felvidéken, mai hivatalos megnevezéssel Szlovákiában, a még magyarul beszélő Deregyőn.

Kettős érzés lett úrrá rajtam az elmenő, majd hazahozó úton. Olyan ismeretlen volt számomra a Szlovákiához tartozó magyar terület, és még most is szégyenkezve írom le, hogy csak az úton áthaladva fedeztem fel Borsit, II. Rákóczi Ferenc szülőfaluján, Királyhelmecet vagy éppen azt a Vásárhelyet, amit ma már csak Trhoviste-ként emlegetnek, pedig a Kárpát medence 14 Vásárhely nevű településeihez úgy odatartozik, a szlovákiai Trhoviste-Vásárhely, mint a délvidék Torontálvásárhely, a partiumi Fugyivásárhely, a szlovéniai Lendvavásárhely, a magyarországi Hódmezővásárhely vagy az erdélyi Marosvásárhely.

Jóleső érzés volt átjönni a lengyel-szlovák határon, szinte úgy éreztem, már otthon vagyok, pedig még sok száz km volt hazáig, de a Kárpát medencében én otthon érzem magam, múltamba enyém, jelenemben keresem és jövőmben fölfedezem, megismerem. Ott Deregyőn, Borsiban, Trhovistén, Felvidéken fogalmazódott meg bennem, hogy a harmadik évezredben a Kárpát medencei magyar református missziói küldetés: egymást megkeresni, egymást megtalálni, együtt hinni, szeretni, énekelni és imádkozni.

Napokban, a Csíkszeredában megjelenő Székelyföld című folyóiratban egy érdekes tanulmány jelent meg gróf Batthyány Lajos, az első magyar miniszterelnök és Erdély – Trianonban elszakított egyik magyar terület – kapcsolatairól. 1848-ban az erdélyi országgyűlés levelet küldött Batthyányi miniszterelnökhöz, a levél személyes átadója Jakab Elek, fiatal történész volt. Gróf Batthyány Lajos a levél átvételekor elbeszélgetett a fiatal erdélyi küldöttel, aki később Visszaemlékezésében mindezt leírta. A Székelyföldön megjelent visszaemlékezéséből idézek most én is: Batthyány: „Egyebekről föl vagyok világosítva, csak a százszok valódi számát óhajtanám tudni.”

Jakab: „Százötvenezer, kegyelemes úr.”

Batthyány: „Honnan hát nagy befolyásuk?”

Jakab: „Kiváltságaik, nemzeti pénztáruk, míveltségök, és az udvarnál kedvességben létök adja, miniszterelnök úr!”

Batthyány: „A kiváltságaik most megszűnnek. Hát a magyaroknak nincs hasonló nemzeti alapjuk?”

Jakab: „Nincs kegyelmes úr!”

Batthyány: „S míveltségben hogy állnak?”

Jakab: „Az megvan, de a százszok a nagy Németország gazdag irodalma teszi intenzívvé.”

Ezek után fogalmazódott meg bennem, hogy a nagy Magyarország gazdag irodalmában olyan nevek vannak, mint Márai Sándor (a Szlovákiához tartozó felvidéki Kassán született), Sütő András (a Romániához tartozó erdélyi Pusztakamaráson született), Gion Nándor (a Szerbiához tartozó délvidéki Pusztakamaráson született), Kányádi Sándor (a székelyföldi Nagygalamfalaván született). A mi nemzeti alapunk Felvidéken, Délvidéken és Erdélyben éppen a határtalanul gazdag irodalmunk, zenénk, építézetünk, művészetünk, református templomaink Torontálvásárhelytől, Trhoviste-Vásárhelyig, és Lendvavésérhelytől a székelyföldi Kézdivásárhelyig.

2007-ben ünnepelt a nagykörösi, marosvásárhelyi és kolozsvári magyar reformátusság, mert mindhárom városban 450 éves volt a református kollégium. A marosvásárhelyi háromnapos ünnepség egyik szép eseménye volt, hogy 59 év után visszakerült a kollégium homlokzatára az angyalos címer. Negyven évvel ezelőtt kerültem abban az iskolába diákként (akkor Bolyai Farkas líceumnak hívták), és csak a 450 éves jubileumi ünnepelés előtt két hónappal tudtam meg, hogy az angyalos címert a kollégiumi ranggal együtt az Erdélybe menekült sárospataki diákok hozták Marosvásárhelyre 1717-ben. És mindezt úgy ismertem meg, hogy a Marosi Református Egyházmegye espereseként hivatalosan részt vettem Sárospatakon a Generális Konvent ülésen.

Az már csak magyar múltunk történelmi hitelességének szép ráadása, hogy egykori iskolám tanárai között olyan neveket fedezhetünk fel, mint Laskói János (Decs ma Magyarország), Rimaszombati Kaposi János (Rimaszombat ma Szlovákia), vagy Dálnoki Benkő Márton (Dálnok ma Románia), és ha egymásra figyelünk, még hány közös értéket fedezhetünk fel, ami segít abban, hogy egyek lehessünk (Jn 174,21).

Marosvásárhely (Erdély, Kárpát medence, 2007. október 16-án)
Ötvös József

Boldog Új évet!

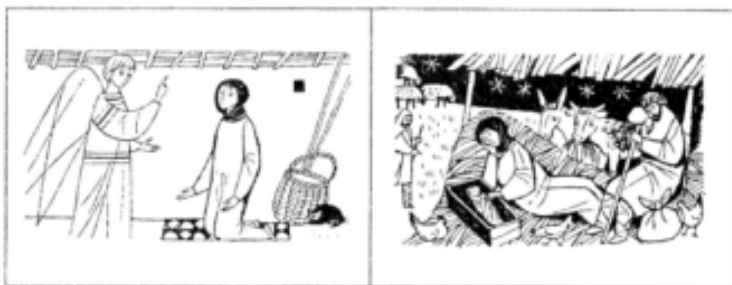
Kedves olvasóink! Megünnepeltük a karácsonyt, kiosztottuk az ajándékokat, részt vettünk az istentiszteleteket, szóval, mögöttünk van Jézus Krisztus születésének az ünnepe. Ezt követően boldog újévet köszöntünk egymásnak, hiszen eljött az év utolsó és utána az év első napja.

Hogy a karácsonyt miért ünnepeljük, azt mindnyájan jól tudjuk. Megszületett a Megváltó, az Isten földre szállt szeretete. De miért olyan fontos az embereknek a újév? Miért ünnepelek az egész földön, hogy eltelt egy év, és kezdődik egy másik? És ami a legfontosabb, miért kell nekünk, keresztyén embereknek megünnepelnünk az újév első napját? Ezekre a kérdésekre keressük most közösen a választ.

Tudjátok, az emberek azokhoz a napokhoz, melyek fontosak a számukra, általában mindenféle babonát, hiedelmet, népszokást kötöttek. Ilyen szempontból az újév napja az egyik legfontosabb nap az emberek életében, mert legjobb tudásom szerint nincs még egy olyan nap az évben, melyhez ennyi babona kötődne. Hadd említsek meg néhányat, a teljesség igénye nélkül. Elterjedt például, hogy újév napján nem szabad szárnyast enni, mert elrepül a szerencsénk. Csak disznóhúst ajánlott fogyasztani, mert a disznó kitúrja a szerencsét a rejtekéből. Azt is szokták mondani, hogy amit az év első napján csinálunk, az végig kísér egész évben. Például, ha újév napjáig nem adjuk meg a tartozásunkat, egész évben tartozni fogunk.

Biztosan láttátok, hallottátok mindnyájan, amikor éjfél után elkezdnek az emberek petárdázni, durrogatni, lövöldözni. Nagyon szép látvány ez, hiszen a mindenféle színes tűzijáték gyönyörködtet. De ez is csak egy babonára épül. A hangos zajokkal akarták elődeink elriasztani a rossz szellemeket. A legtöbb ember számára az újév napja tehát azért fontos, mert azt hiszik, hogy hatással van az egész évre.

Nekünk, református keresztyén embereknek más miatt kell, hogy fontos legyen január elseje. Mi tudjuk, hogy mindezek a babonák csak az emberek találmányai, és semmi igazság nincs bennük. A keresztyén ember nem babonás! Van egy régi mondóka, melyet még a Nagymamámtól tanultam. Ebben a mondókában fel vannak sorolva az év ünnepei, melyek számunkra fontosak. Az

A karácsonyi történet képei összekeveredtek. Írd be a körökbe az eseményeknek megfelelő számot, és színezd ki a képeket!

újévről ezt mondja: „**újév első napját azért ünnepeljük, hogy egy egész éven át Isten legyen velünk.**” Az év vége, a szilveszter este, arra jó, hogy hálát adjunk Istennek, amiért megtartott minket, amiért életben vagyunk, amiért megáldotta az életünket az előző évben. Újév napján pedig kérnünk kell az Istent, hogy ez továbbra is így maradjon. Persze lehet szórakozni, lehet nevetni, beszélgetni, még tévét is lehet nézni, de nem szabad szem elől veszíteni, hogy csak akkor lesz jó évünk, csak akkor lesz az új év boldog és jó, ha Isten velünk lesz.

Újév napján nagyon sokan tesznek újévi fogadalmakat. Sokan megfogadják, hogy többet törődnek a családjukkal, sokan azt fogadják meg, hogy leszoknak káros szenvedélyeikről. De minden ilyen fogadalomnak csak akkor van értelme, ha be is tartják őket. Nekünk egyetlen egy dolgot kell megfogadnunk, és megtartanunk, azt, hogy mindig ott leszünk az Isten mellett. Mert az Isten mellett van igazán jó helyen az életünk.

Hát, kívánok mindenkinek boldog új évet, melyben velünk lesz az Isten, és mi is ott leszünk az Isten mellett. Boldog új évet kívánunk!

Leveleiteket várja:

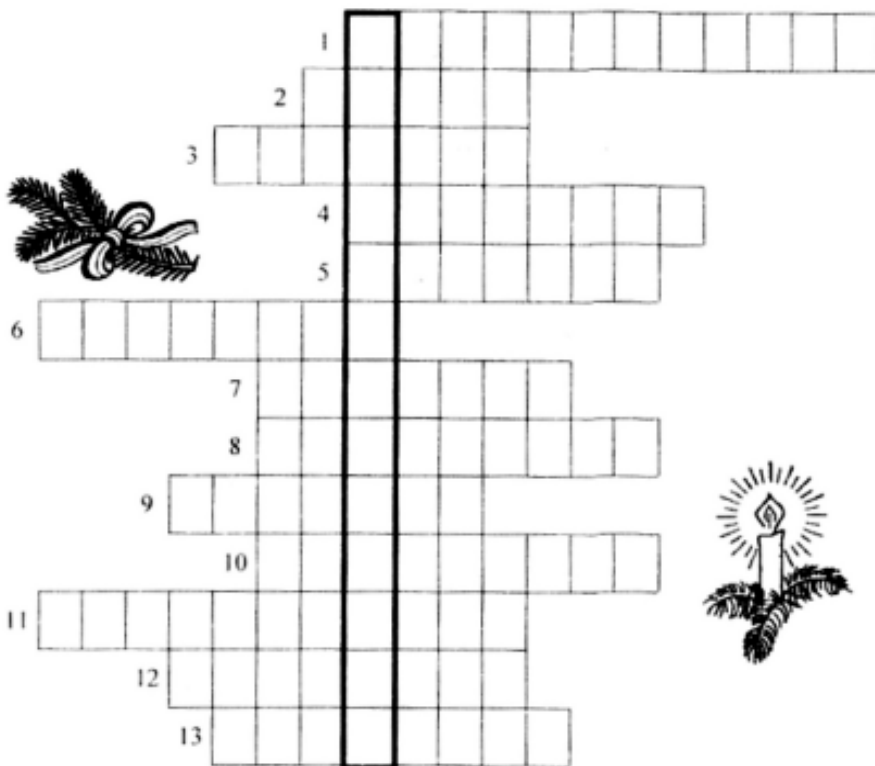

KRAUS VIKTOR
lelkipásztor,

Református Lelkészi Hivatal

Reformovaný farský úrad, Krišovská Liesková - Križany, Hlavná u. 102, 079 01

KARÁCSONYI REJTVÉNY

1. Hol nem találtak szálláshelyet Máriaék?
2. Hol tanyáztak a pásztorok?
3. Mi vezette a bölcseket a gyermek Jézushoz?
4. Hogyan nevezzük még Jézus Krisztust?
5. Honnan indult el József és Mária?
6. Kik jelentették a jó hírt a pásztoroknak?
7. A tömjéneken és mirhán kívül mit hoztak a bölcsek?
8. Kivel indult el Mária a hosszú útra?
9. Hogyan mondjuk héberül hogy Megváltó?
10. Kik voltak a mezőn?
11. Honnan jöttek a bölcsek?
12. Hogyan hívják másként Dávid városát?
13. Honnan jöttek az angyalok?

Ha a meghatározásokat beírod, akkor a vastaggal keretezett részből megtudod mi a legfontosabb az emberek számára!

Mivel nemrég volt karácsony, még néhány karácsonyi feladatot oldjatok meg közösen.

Imádság:

Mindenható Isten! Arra kérünk, légy mellettünk a ránk következő új évben is. Áldd meg életünket, szeretteink életét, és add, hogy mi is ott tudjunk lenni melletted. Add, hogy egy egész éven át az Úr legyen velünk! Amen.

Aranymondás:

„Utáidat, Uram, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem!”

(Zsoltárok könyve 25:4)